

POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki akcyjnej w W.
i A. spółki akcyjnej w M. (Hiszpania)
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad
o ukształtowanie stosunku prawnego i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki akcyjnej w W.
i A. spółki akcyjnej w M. (Hiszpania)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 12 kwietnia 2022 r., VI ACa 880/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od doręczenia powodom niniejszego postanowienia do dnia zapłaty, tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powodowie M. S.A. w W. i A. S.A. w M. (konsorcjum wykonawców) w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg

Krajowych i Autostrad (zmawiający) domagali się: 1) zmiany umowy z 31 sierpnia 2010 r. przez: a) oznaczenie wartości świadczenia należnego powodom na podstawie § 4 pkt 1, zmienionego na mocy § 1 aneksu nr 1 obowiązującego od 1 stycznia 2011 r., na 160 086 696,65 zł netto, tj. 196 906 636,88 zł brutto - przez podwyższenie dotychczasowego świadczenia z 156 443 589,88 zł netto, tj. 192 425 615,55 zł brutto, tj. o 3 643 106,77 zł netto, 4 481 021,33 zł brutto, albo przez: b) podwyższenie wynagrodzenia z umowy, należnego powodom na podstawie § 4 pkt 1 (pierwotnie 190 861 208,73 zł), zmienionego na mocy aneksu Nr 1 obowiązującego od 1 stycznia 2011 r., z kwoty 156 443 589,88 zł netto, tj. 192 425 615,55 zł brutto o 3 643 106,77 zł netto, tj. 4 481 021,33 zł brutto do kwoty 160 086 696,65 zł netto, tj. 196 906 636,88 zł brutto; 2) zasądzenia na ich rzecz od pozwanego kwoty 4 481 021,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu, ewentualnie zasądzenie tej kwoty na rzecz spółki M., względnie na rzecz spółki M. kwoty 4 468 026,37 zł (99,71% z całości) i 12 994,96 zł na rzecz drugiej spółki (17 maja 2017 r. pomiędzy powodami zostało zawarte porozumienie w przedmiocie podziału wierzytelności stanowiącej przedmiot pozwu w proporcjach 99,71% na rzecz spółki M. i 0,29% na rzecz A. S.A. w M.).

Wskazana kwota 4 481 021,33 zł, identyfikowana przez powodów ze stratą na tym kontrakcie, jest wynikiem wzrostu ceny paliw i asfaltów ponad zakładany przez powodów w czasie tego kontraktu wzrost ich cen.

Wyrokiem z 9 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie: 1) zmienił wyżej opisaną umowę przez podwyższenie wynagrodzenia umownego należnego spółce M. od pozwanego na podstawie § 4 pkt 1, zmienionego na mocy aneksu Nr 1, obowiązującego od 1 stycznia 2011 r. o kwotę 2 835 676,06 zł netto, tj. 3 487 881,55 zł brutto. 2) zasądził od pozwanego na rzecz spółki M. 3 487 881,55 zł (jako 99,71% z kwoty 3 498 025,83 zł) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się tego z wyroku; 3) dodatkowo zasądził (na podstawie subklauzuli 13.7 ogólnych warunków kontraktu) od pozwanego na rzecz spółki M. kwotę 72 715,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 października 2013 r. do dnia zapłaty; 4) zasądził (na podstawie subklauzuli 13.7 ogólnych warunków kontraktu) od pozwanego na rzecz A. S.A. w M. kwotę 211,49 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 października 2013 r. do dnia zapłaty; 5) oddalił

powództwo w pozostałym zakresie; 6) ustalił, że spółka M. wygrała spór w 79,45%, natomiast A. S.A. w M. przegrała spór w całości.

Sąd Okręgowy ustalił m.in., że poniesione przez powodów koszty związane z zakupem paliw i asfaltów, które nie zostałyby wydatkowane, gdyby nie nastąpił wzrost ich cen ponad normalne ryzyko gospodarcze, wyniosły 265 499,15 zł netto co do paliw i 2 578 424,26 zł netto co do asfaltów, co daje łącznie 2 843 923,44 zł netto, tj. 3 498 025,83 zł brutto, co z kolei stanowi 1,81% ustalonego w umowie wynagrodzenia brutto (192 425 615,55 zł; cena zaproponowana przez kolejnego oferenta wyniosła 197 991 844,52 zł i w stosunku do zaoferowanej przez powodów była wyższa o 7 130 635,79 zł, powodowie zaoferowali 190 861 179,65 zł brutto, która w wyniku aneksu nr 1 została podwyższona do 192 425 615,55 zł). Ogólny udział kosztów paliwa w kosztach kontraktu wyniósł 1,49%, a udział kosztów asfaltów w kosztach kontraktu 7,55%, czyli łącznie 9,03%. Sąd Okręgowy w oparciu o zeznania jednego ze świadków przyjął, że powodowie tak skalkulowali wskazane w ofercie wynagrodzenie, że nie zakładali osiągnięcia zysku na tym kontrakcie. W latach 2010-2012 A. S.A. w M. osiągała roczne zyski z prowadzonej działalności gospodarczej odpowiednio w kwotach 167 000 000 euro, 202 000 000 euro i 189 000 0000 euro. Natomiast spółka M. w 2010 r. wypracowała zysk w kwocie 44 364 zł, a w 2011 i 2012 poniosła stratę odpowiednio w kwotach 122 788 zł i 102 772 zł. W latach 2010-2012 spółka M. osiągała roczne przychody odpowiednio w kwotach 1 805 672 zł, 2 553 104 zł i 1 932 113 zł; w tym czasie roczne przychody A. S.A. w M. kształtowały się na poziomie po 6-7 mld euro.

W wyniku apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w Warszawie: I. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w pkt 1 i 2 w ten sposób, że powództwo w tym zakresie oddalił, a w pkt 3 wyeliminował słowo „dodatkowo”, zaś w pkt 6 ustalił, że spółka M. wygrała proces w 1,6%; II. oddalił apelację w pozostałej części oraz (w pkt III-V) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji z wyjątkiem ustalenia dotyczącego skalkulowania przez powodów wynagrodzenia ofertowego bez uwzględnienia zysku, a ponadto uzupełnił podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w ten sposób, że ustalił, iż w ogłoszeniu zamówienia został zawarty

wymóg wykazania się przez wykonawcę średnim przychodem za ostatnie trzy lata obrotowe w wysokości nie mniejszej niż 140 000 000 zł oraz dysponowaniem zasobami własnymi lub zdolnością kredytową w wysokości nie mniejszej niż 24 000 000 zł, przy czym zastrzeżono, że wykonawcy wspólnie ubiegający się o udzielenie zamówienia muszą wykazać, że warunki te spełniają łącznie. Warunki te spełniała samodzielnie A. S.A. w M., natomiast nie spełniała ich samodzielnie spółka M.. Pozwany był gotów przeznaczyć na finansowanie przedmiotu umowy kwotę 288 413 153,20 zł. Sąd Apelacyjny ustalił też, że w tym czasie zysk na tego typu inwestycji mógł wynieść 5% wartości zamówienia.

W związku ze skargą kasacyjną powodów od wyroku Sądu drugiej instancji Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Istotnych zagadnień prawnych skarżący upatrują w konieczności wyjaśnienia: 1) czy w świetle art. 357¹ § 1 k.c. (a także art. 632 § 2 k.c.) oraz art. 355 § 1 i 2 k.c. do wykazania rażącej straty wystarczające jest przedstawienie przez stronę umowy bilansu przychodów osiągniętych przy jej wykonywaniu i poniesionych w tym celu kosztów, z którego wynika, że strona poniosła stratę przy wykonywaniu tej umowy wraz z innymi dowodami, potwierdzającymi, jaka jest wysokość straty wynikającej wyłącznie z nie dającej się przewidzieć zmiany stosunków, czy też konieczne jest dodatkowo wykazanie, jaki zysk zakładała ta strona, przystępując do zawarcia umowy, a jeśli jest to konieczne, to jakie znaczenie ma ten zysk, w szczególności, czy należy go odjąć od wykazanej straty? Czy jeśli strona umowy w ogóle nie zakładała zysku, należy odmówić jej ochrony wynikającej z omawianego przepisu?; 2) jakie znaczenie dla oceny przesłanki rażącej straty w rozumieniu art. 357¹ § 1 k.c. (a także art. 632 § 2 k.c.) ma skala działalności danego przedsiębiorcy i jego wyniki finansowe: a) czy kryteria te mają

znaczenie zarówno na korzyść drobnych przedsiębiorców, jak i na niekorzyść tych największych, a tym samym strata, która obiektywnie może być uznana za rażącą, nie musi mieć takiego charakteru dla odpowiednio dużego przedsiębiorcy, zaś strata, która obiektywnie nie jest rażąca, będzie taka z punktu widzenia drobnego podmiotu; b) czy też ocenę tę przeprowadza się przede wszystkim w odniesieniu do danej umowy (tzw. strata kontraktowa), a wyniki finansowe i skala działalności mogą mieć dla tej oceny znaczenie jedynie wyjątkowo - w odniesieniu do drobnego przedsiębiorcy, któremu przy wykonywaniu danego kontraktu grozi strata (lub już ją poniósł), która jest obiektywnie niewielka, jednak uwzględniając skalę jego działalności i kondycję finansową może nabrać cech straty rażącej, a tym samym strata, która w kategoriach obiektywnych musi być uznana za rażącą, zawsze będzie stratą rażącą, również dla dużego przedsiębiorcy?; 3) czy w przypadku przedsiębiorców, którym wspólnie udzielono zamówienia publicznego na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (dalej: „u.p.z.p. z 2004 r.”)- a w obecnym stanie prawnym na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych: a) sąd powinien badać przesłankę rażącej straty, warunkującą uwzględnienie żądań przewidzianych w art. 357¹ § 1 k.c., jak też w art. 632 § 2 k.c., przez pryzmat wyników finansowych i skali działalności łącznie wszystkich przedsiębiorców, którym udzielono wspólnie zamówienia biorąc pod uwagę sytuację ekonomiczną ich wszystkich, a tym samym do uwzględnienia powództwa konieczne jest wykazanie straty, która jest rażąca, dla nich wszystkich łącznie, b) czy też przesłankę tę powinno oceniać się z punktu widzenia każdego z tych przedsiębiorców z osobna, biorąc pod uwagę wyłącznie sytuację ekonomiczną i skalę działalności danego przedsiębiorcy (a nie wszystkich razem), a tym samym strata o charakterze rażącym z punktu widzenia jednego z nich prowadzić powinna do uwzględnienia powództwa opartego na tym przepisie bez względu na to, czy ma ona taki charakter dla pozostałych? c) czy na odpowiedź na postawione pytania wpływa okoliczność zawiązania spółki cywilnej pomiędzy tymi przedsiębiorcami?

Przedstawione zagadnienia prawne nie spełniają wymogu istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż zostały zredagowane, po pierwsze, bez uwzględnienia

wszystkich obowiązujących przepisów prawnych regulujących realizację zamówienia publicznego wspólnie przez wykonawców, a po drugie - co istotniejsze - z pominięciem wszystkich mających w tej materii znaczenie okoliczności faktycznych sprawy. Biorąc pod uwagę skalę działalności spółki M. z lat 2010-2012 (przychody rzędu 2 mln rocznie) i wartość kontraktu (190 mln.) oczywistym jest, że jej udział w realizację tego przedsięwzięcia był znacząco mniejszy od udziału drugiego z powodów. Warunkiem ubiegania się o udzielenie zamówienia było wykazania się przez wykonawcę średnim przychodem za ostatnie trzy lata obrotowe w wysokości nie mniejszej niż 140 000 000 zł oraz dysponowaniem zasobami własnymi lub zdolnością kredytową w wysokości nie mniejszej niż 24 000 000 zł.

Wykonawcy mogą wspólnie ubiegać się o udzielenie zamówienia i przepisy dotyczące wykonawcy stosuje się odpowiednio do wykonawców, a jeżeli oferta takich wykonawców została wybrana, zamawiający może żądać przed zawarciem umowy w sprawie zamówienia publicznego umowy regulującej współpracę wykonawców (art. 23 ust. 1, 3 i 4 u.p.z.p. z 2004 r.), przy czym jak stanowi art. 141 u.p.z.p. wykonawcy ci ponoszą solidarną odpowiedzialność za wykonanie umowy. W łączącej strony umowie o udzielenie zamówienia publicznego nie przewidziano fizycznego podziału zadania, które to części miałyby być wykonywane odrębnie przez wykonawców, co ewentualnie mogłoby uzasadniać indywidualne traktowanie powodów pod kątem przesłanek z art. 357¹ § 1 k.c., a także art. 632 § 2 k.c. Należy odnotować, że już po zawarciu przez strony umowy dawne prawo zamówień publicznych, które w tej sprawie ma zastosowanie (w wersji obowiązującej w chwili zawarcia kontraktu) było nowelizowane i zamawiający mógł określić warunki realizacji zamówienia przez wykonawców w inny sposób niż w przypadku pojedynczych wykonawców, jeżeli było to uzasadnione charakterem zamówienia i proporcjonalnie (art. 23 ust. 6 u.p.z.p. z 2004 r.), a ponadto mógł określić szczególny, obiektywnie uzasadniony, sposób spełnienia przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia warunków udziału w postępowaniu, o których mowa w art. 22 ust. 1b u.p.z.p., jeżeli było to uzasadnione charakterem zamówienia i proporcjonalnie (art. 23 ust. 5 u.p.z.p. z

2004 r.). Zamawiający mógł też podzielić zamówienie na części, określając zakres i przedmiot tych części (art. 36aa ust. 1 u.p.z.p. z 2004 r.).

Dlatego też jakkolwiek w stosunkach wewnętrznych powodowie mogli określić według uznania udział w zyskach i stratach z tytułu wspólnego kontraktu, o tyle z perspektywy zamawiającego, gdy tak, jak w tej sprawie w umowie o udzielenie zamówienia nie przewidziano fizycznego podziału robót pomiędzy poszczególnych wykonawców (w szczególności nie postanowiono w tej umowie, że koszty zakupu paliwa i asfaltów ponosić będzie wyłącznie spółka M.), przy ocenie zastosowania przesłanek z art. 357¹ § 1 k.c. oraz art. 632 § 2 k.c., w kontekście pojęcia rażącej straty, należy brać pod uwagę sytuację wykonawców globalnie (całościowo), a nie przez pryzmat sytuacji wyłącznie najsłabszego członka konsorcjum. Dlatego też sumując wskazane wyżej przychody i dochody z działalności obydwu powodów kwota ponadnormatywnego wzrostu cen paliw i asfaltu (ok. 3,5 mln zł) jawi się jako znikoma. Ponadto w stosunku do pierwotnej wartości kontraktu (190 861 208,73 zł) kwota 3,5 mln. zł stanowi 1,81%.

Sąd drugiej instancji, odmiennie niż Sąd pierwszej instancji, ustalił, że wynagrodzenie umowne wykonawców zawierało zysk i w czasie zawierania kontraktu przy tego typu inwestycjach standardowo zysk stanowił ok. 5% wartości zamówienia. Nawet skalkulowanie zysku na poziomie znacznie niższym niż te 5% (np. 1,81%) umożliwiało powodom pokrycie straty z powodu wzrostu cen paliw i asfaltów. Poza tym trzeba mieć na uwadze, że oferowana cena zawiera koszty bezpośrednie i koszty pośrednie. Przyjmuje się, że koszty bezpośrednie to te, które można przypisać konkretnemu wyrobowi i obejmują: surowce, materiały podstawowe służące do wytworzenia wyrobu i usługi; paliwo i energię; płacę za pracę pracowników bezpośrednio zatrudnionych przy produkcji określonych wyrobów lub świadczenia usług oraz inne koszty bezpośrednie. Z kolei koszty pośrednie, to te, które są związane z działalnością całego przedsiębiorstwa i dlatego nie da się ich bezpośrednio przypisać do konkretnego wyrobu lub usługi. Definicja kosztów z punktu widzenia ekonomicznego jest szersza od ich definicji z punktu widzenia księgowego. Pojęcie kosztu ekonomicznego obejmuje nie tylko oczywiste, opłacenie „wprost z kasy przedsiębiorstwa”, zakupy paliwa czy siły roboczej, lecz także tzw. „koszty *implicite*”, czyli szeroko rozumiane koszty

alternatywne. Ustawodawca posługuje się pojęciem kosztów bezpośrednich. Zgodnie bowiem z § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie określenia metod i podstaw sporządzania kosztorysu inwestorskiego, obliczania planowanych kosztów prac projektowych oraz planowanych kosztów robót budowlanych określonych w programie funkcjonalno - użytkowym (Dz. U. Nr 130, poz. 1389 ze zm.), wydane na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, cenę jednostkową stanowiła suma kosztów bezpośredniej robocizny, materiałów i pracy sprzętu oraz kosztów pośrednich i zysku, wyliczoną na jednostkę przedmiarową robót podstawowych (por. też § 1 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 20 grudnia 2021 r. w sprawie określenia metod i podstaw sporządzania kosztorysu inwestorskiego, obliczania planowanych kosztów prac projektowych oraz planowanych kosztów robót budowlanych określonych w programie funkcjonalno - użytkowym, Dz. U. poz. 2458, wydane na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych).

Nadmienić też należy, że kolejny (pod względem atrakcyjności wynagrodzenia) w stosunku do powodów oferent zaoferował wynagrodzenie w kwocie prawie 198 000 000 zł. Zatem jeśli kwota ta zawierała zysk w standardowej 5% wysokości wartości zamówienia, czyli ok. 10 000 000 zł, to bez zysku byłaby to kwota ok. 188 000 000 zł. Porównując tę kwotę (188 000 000 zł) z pierwotną kwotą z umowy zawartej przez strony niniejszego procesu (tj. z kwotą 190 861 179,65 zł) różnica wynosi ok. 2 800 000 zł, która mogłaby więc być traktowana jako zysk powodów na tej inwestycji. Z kolei porównując wskazaną kwotę 2 800 000 zł z ustaloną przez Sądy *meriti* kwotą ponadnormatywnego wzrostu cen paliw i asfaltów, tj. 3 500 000 zł, pomniejszoną o kwotę zasądzoną z subklauzuli 13.7 ogólnych warunków kontraktu (ponad 70 000 zł), różnica wynosi ok. 600 000 - 700 000 zł, co stanowi już tylko ok. 0,33 % z kwoty 190 861 179,65 zł. Różnica ta (600 000 – 700 000 zł) nie jest też istotna w porównaniu z kapitałem zakładowym spółki M. (20 000 000 zł. k. 112), nie mówiąc już o takim porównaniu z kapitałem akcyjnym drugiego z powodów.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz

szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatrują w naruszeniu prawa procesowego tj.: 1) art. 73 § 2 w zw. z art. 72 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 357¹ § 1 k.c. (przez przyjęcie, że pomiędzy powodami zachodzi legitymacja łączna w zakresie żądania oznaczenia wysokości świadczenia, podczas gdy żaden z rodzajów współuczestnictwa materialnego nie uzasadniał zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenia powództwa, a to dlatego, że powództwo popierali obaj powodowie oraz żądali oznaczenia wysokości lub podwyższenia wynagrodzenia należnego im obu, a także dlatego, że Sąd pierwszej instancji orzekł o zmianie spornej umowy w stosunku do obydwu powodów (jak też pozwanego) ograniczając jedynie treść tej zmiany do wynagrodzenia należnego spółce M., które to wynagrodzenie przecież jest świadczeniem podzielnym); 2) art. 382 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w brzmieniu z daty wniesienia apelacji w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. (poprzez brak uwzględniania materiału zebranego w postępowaniu, a mianowicie dowodu wykazującego zerową marżę na kontrakcie tj. Karty Zamknięcia Oferty dołączonej do pisma procesowego powodów z 14 stycznia 2019 r.).

W kontekście motywacji i okoliczności przedstawionych przy omawianiu pierwszej - wskazanej we wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - przesłanki, lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do podzielenia tezy powodów, że ich skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w wyżej przedstawionym rozumieniu tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 99 k.p.c. art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1109), zaś w zakresie odsetek w oparciu o art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614), a także przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324 ze zm.). Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964).

[SOP]

[a!]